

כדי לשים סוף למשפטו של אלוהים

מחזה רדיו (1947)

מאת אנטונין ארטו

תרגום: אביבה ברק

קָרָה

קָרָה

פָּק

טָה

קָרָה

אָ

פָּטָה

צריך שהכול

יהיה מסודר

בתכלית הדיוק

בסדר בורק ורועם

פּוֹק טָה

פּוֹק טָה

לִי לָ

פּוֹק טִי לָ

קָרוֹק

אתמול נודע לי

(יש להניח שאני מתאחר, או שמא אין זו אלא שמועה כוזבת,

אחת מאותן השמצות מרושעות כמו אלה המופצות

בין הכיור לבין בית השימוש בשעה שארוחות שנלעסו פעם נוספת מושלכות לדלי,)

אתמול נודע לי

על אחד הנהלים הרשמיים המרעישים ביותר של בתי הספר

הציבוריים האמריקאים

שבגללם, מן הסתם, אומה זו מאמינה שהיא עומדת בראש הקידמה.

דומה כי בין הבחינות או המבחנים שמטילים על ילד הנכנס בפעם הראשונה

לבית ספר ציבורי, תקיים מבחן הקרוי מבחן הנוזל הזרעי, או מבחן הזרע ומהותו היא לבקש מן הילד החדש הזה כמות קטנה מזרעו כדי להכניסו לכלי ולשומרו כך, מוכן לכל ניסיונות ההפריה המלאכותית שאולי יתרחשו בעתיד.

כי האמריקאים מוצאים יותר ויותר שחסרים להם זרועות וילדים,

כלומר, לא פועלים

אלא חיילים,

והם רוצים בכל מחיר ובכל האמצעים האפשריים לעשות ולייצר חיילים לקראת כל המלחמות הכלל-עולמיות העלולות להתרחש בעתיד

ואשר יהיו מיועדות להוכיח, באמצעות סגולות מוחצות של כוח,

את עליונותם של המוצרים האמריקאים

ושל פרי הייצע האמריקאי בכל תחומי הפעילות האפשריים ואת עליונות הדינמיות שלו.

מפני שצריך לייצר,

צריך, בכל האמצעים האפשריים של הפעילות, להחליף את הטבע בכל מקום שאפשר להחליפו

יש למצוא לאוזלת היד האנושית שדה עיקרי,

צריך שלפועל יהיה בְּמָה להעסיק את עצמו
צריך שתחומי פעילות חדשים ייווצרו,

מקום שם ישלטו סופסוף כל המוצרים המזויפים המופקים,

של כל התחליפים הסינתטיים המחפירים,

שהטבע היפה האמיתי אין לו חלק בהם,

והוא נאלץ לפנות מקום, אחת ולתמיד ובבושת פנים, לכל המוצרים התחליפיים המנצחים,

מקום שם יחולל פלאים

הזרע של כל בתי החרושת להפריה מלאכותית

כדי לייצר צבאות וספינות מלחמה.

לא עוד פירות, לא עוד עצים, לא עוד ירקות, לא עוד צמחים רפואיים

ולא צמחים אחרים, ומתוך כך לא עוד מזונות,

אלא מוצרים סינתטיים עד זרא,

בין האדים,

בין הרוחות המיוחדות של האטמוספירה, על צירים מיוחדים של אטמוספירות שהוצאו בכוח
ובאמצעות סינתיזה מהתנגדויותיו של טבע שמעולם לא ידע אלא פחד ממלחמה.

ותחי המלחמה, הלא כן?

כי הרי המלחמה, שהכינו האמריקאים ושהם מכינים כך צעד אחר צעד,

כדי להגן על היצור המטורף הזה מפני כל המתחרים שיקומו בהכרח מכל עבר,

צריך חיילים, חילות, מטוסים, ספינות קרב,

מכאן נובע זרע זה

שהממשלות האמריקאיות כנראה נועזו לחשוב עליו.

כי יש לנו יותר מאויב אחד,

שאורב לנו, בני,

לנו, הקפיטליסטים מלידה,

ובין אויבים אלה

רוסיה של סטלין

שגם לה לא חסרות זרועות מזוינות.

כל זה טוב ויפה,

אבל אני לא ידעתי שהאמריקאים הם עם כה שוחר מלחמה.

כדי להילחם צריך לקבל מכות, ואני אולי ראיתי אמריקאים רבים במלחמה

אבל תמיד היו להם צבאות רבים לאין שעור של טנקים, של מטוסים, של ספינות

מלחמה ששימשו להם כמגינים,

ראיתי מכונות רבות נלחמות, אבל לא ראיתי אלא הרחק מאוד מאחוריהן את הגברים שהובילו
אותן.

במקום אנשים שהאכילו את סוסיהם, את בקרם ואת חמוריהם טונות אחרונות של מורפין

אמיתי, ואשר נתנו תחתיו תחליפים של עשן,
אני מעדיף אנשים האוכלים מן הרצפה את ההזיה שהולידה אותם,
אני מתכוון לטָרְהוּמָרָה האוכלים את הפיוֹטָה מעל האדמה
בשעה שהם נולדים,
וההורגים את השמש כדי לכונן את ממלכת הלילה השחור,
ומנפצים את הצלב כדי שמרחבי המרחבים לא יוכלו שוב לעולם להיפגש ולא
להצטלב.
כך תשמעו את ריקוד הטוטוגורי.

טוטוגורי

פולחן השמש השחורה

ולמטה, כמו בתחתית המדרון המר,
מיואש באכזריות בלבו
נפתח מעגל של שְׁשֶׁת הצלבים,
נמוך מאוד,
כמו נעוץ באמא אדמה.
נחלץ מחיבוקה המגואל של האם
המזילה ריר.
אדמת הפחם השחור
היא המקום הלח היחידי
בסדק זה של הסלע.
הפולחן הוא שהשמש החדשה עוברת דרך שבע נקודות
לפני שהיא מתרסקת בפתח האדמה.
ויש שישה גברים,
אחד לכל שמש,

וגבר שביעי

שהוא השמש

הגולמית בתכלית

לבוש בשחור ובבשר אדום.

וגבר שביעי זה

הוא סוס,

סוס עם גבר המוביל אותו.

אבל סוס זה

הוא הוא השמש

ולא הגבר.

לקול קריאותיהם המחרידות של תוף ושל חצוצרה ארוכה

מוזרה,

ששת הגברים

שהיו שכוכים,

מתגוללים על פני האדמה,

פורצים בזה אחר זה כמו חמניות

לא שמשות

אלא אדמות מסתובבות,

לוטוסים של מים,

ולכל התפרצות

מותאם הצליל הקודר והעצור

יותר ויותר של התוף

עד שלפתע פתאום רואים מגיעה בדהרה גדולה, במהירות מסחררת,

השמש האחרונה,

הגבר הראשון,

הסוס השחור עם גבר עירום,

עירום לגמרי

ובתול

רוכב עליו.

בדילוג, הם מתקדמים במעגלים לולייניים,

וסוס הבשר המדמם משתגע

ומדלג בלי הרף

על פסגת הסלע שלו

עד כי ששת הגברים

סיימו לכתר

לגמרי

את ששת הצלבים.

המהות העיקרית של הפולחן היא בדיוק

ביטול הצלב.

משחדלו להסתובב

הם עוקרים

את הצלבים מן האדמה

והגבר העירום

שעל הסוס

מניף

פרסת סוס ענקית

שהוא טבל בחתך של דמו.

החיפוש אחר הצואה

במקום שיש ריח של צואה

יש ריח של ישות

האדם יכול היה באותה מידה לא לחרבן

לא לפתוח את הכיס האנאלי,

אך הוא בחר לחרבן

כמו שהיה בוחר לחיות,

במקום להסכים לחיות מת.

מפני שכדי לא לעשות קקה

הוא היה צריך להסכים

לא להיות,

אך הוא לא יכול היה להחליט לאבד

את ההיות

כלומר, למות חי.

יש בהווייה

משהו מפתה במיוחד לאדם

והמשהו הזה הוא לא אחר מאשר

הקקה.

כדי להתקיים, די אם תניח לעצמך להיות,

אבל כדי לחיות,

אתה צריך להיות מישהו,

כדי להיות מישהו,

צריך שתהיה לך עצם

לא לפחד להראות את העצם,

ובדרך, לאבד את הבשר.

האדם אהב תמיד את הבשר יותר

מאשר את אדמת העצמות,

מפני שהיו רק אדמה ויער של עצמות,

והוא צריך היה להרוויח את בשרו,

לא היו אלא ברזל ואש

ולא חרא,

והאדם פחד לאבד את החרא

או ליתר דיוק הוא רצה את החרא

ולשם כך, הקריב את הדם.

כדי שיהיה לו חרא

כלומר, בשר

במקום שהיה רק דם

ומגרש גרוטאות של עצמות

ובמקום שלא היה צריך להרוויח את הקִּיּוּת

אבל שצריך היה בו לאבד את החיים.

או רְצֵ'ה מוֹדוּ

תו אָדִירָה

דִּי זֶה

תאו דרי

דו פְּדָרָה קוקו

כאן, האדם נסוג וברח.

ואז החיות אכלו אותו.

לא היה זה אונס,

הוא נתן את עצמו לארוחת התועבה

הוא מצא בה טעם,

הוא למד בעצמו

להיות חיה

ולאכול עכבר

בנועם.

ומה מקורה של שפלות מזוהמת זו?

מכך שהעולם עדיין לא בנוי,
ואולי מפני שלאדם יש רק מחשבה זעירה על העולם
והוא רוצה לשומרה לנצח נצחים?
זה נובע מכך שהאדם,
ביום בהיר אחד,
עצר
את רעיון העולם.
שתי דרכים היו לפניו
הדרך של החוץ האינסופי
והדרך של הפנים הזערורי.
והוא בחר את הפנים הזערורי.
במקום שצריך בו רק ללחוץ
על העכבר,
על הלשון, על פי הטבעת או על עטרת השופכה.
ואלוהים, אלוהים בכבודו ובעצמו האיץ את התנועה.
האם אלוהים הוא ישות?
אם הוא ישות הוא חרא.
אם הוא לא
הוא לא קיים.
והוא לא קיים
מלבד כמו הריק המתקרב על כל צורותיו
שייצוגן המושלם ביותר
הוא מצעדה של קבוצה גדולה לאין ערוך
של כיני-ערוה.
"אתה משוגע, מר ארטו, ומה עם המיסה?"
אני שולל את ההטבלה ואת המיסה.
אין מעשה אנושי

שברמה האירוטית הפנימית,
מזיק יותר מירידתו
של הנוצרי-לכאורה
אל המזבחחות.
איש לא יאמין לי
ואני רואה מכאן את הגבהות הכתפיים של הציבור,
אבל המתקרא הנוצרי אינו אחר אלא זה
שאל מול אלוהים-הכינה
הסכים לחיות בלי גוף,
בעוד צבא של אנשים
שירדו מצלב,
שאלוהים חשב כי מסַמַר אותם אליו זה מכבר,
התקומם,
ומשוריין בברזל,
בדם,
באש ובגלי עצמות,
מתקדם, מחרף ומגדף את האל הבלתי-נראה
כדי לשים סוף למשפטו של אלוהים.

נשאלת השאלה...

מה שחמור
הוא שאנו יודעים
כי אחרי הסדר
של העולם הזה
יש סדר אחר.
מהו?

איננו יודעים.

מספרן וסדרן של ההשערות האפשריות

בעניין זה

הוא בדיוק

האינסוף!

ומהו האינסוף?

את זאת בדיוק איננו יודעים!

זו מילה

שאנו משתמשים בה

כדי לציין

את הפתיחה

של התודעה שלנו

אל אפשרות

שאין לה שיעור,

בלתי נלאית ולאין שיעור.

ומהי בדיוק התודעה?

איננו יודעים בדיוק.

זה האין.

אין

שאנו משתמשים בו

כדי לציין,

כאשר איננו יודעים דבר-מה,

מאיזה צד

איננו יודעים זאת

ואז

אנו אומרים

תודעה,

מצידה של התודעה,

אבל יש אלף צדדים נוספים.

ואז?

נדמה שהתודעה

בנו

קשורה

לחשק המיני

ולרעב;

אבל היא יכולה

בהחלט

לא להיות

קשורה אליהם.

אומרים,

אפשר לומר,

יש מי שאומרים

שהתודעה

היא תאוה

התאוה לחיות;

ומיד

לצד התאוה לחיות,

התאוה למזון

עולה מיד במחשבה;

כאילו שאין אנשים שאוכלים

בלי שום סוג של תאוה;

והם רעבים.

כי גם זה

קיים

להיות רעב

בלי תיאבון;

ואז?

אז

המרחב של האפשרות

ניתן לי יום אחד

כפלוץ גדול

שאפליץ;

אבל לא המרחב

ולא האפשרות,

לא ידעתי בדיוק מה הם.

ולא חשתי צורך לחשוב על כך,

היו אלה מילים

שהומצאו כדי להגדיר דברים

שהיו קיימים

או שלא היו קיימים

אל מול

נחיצותו הדחופה

של צורך:

הצורך לבטל את המחשבה

את המחשבה ואת המיתוס שלה,

ולהשליט במקומה

את הגילוי הרועם

של הצורך המרעיש הזה:

להגדיל ולהרחיב את גופו של לילי הפנימי,

את הריק הפנימי

של האני שלי

שהוא לילה,

ריק,

אין-מחשבה,

אבל הוא אישור נפיץ

שיש

דבר-מה

שצריך לפנות לו מקום:

גופי שלי.

ובאמת, כלום צריך לצמצם לגז המסריח הזה

את גופי?

לומר שיש לי גוף

מפני שיש לי גז מסריח

הנוצר

בתוך תוכי?

איני יודע,

אבל

אני יודע ש

המרחב,

הזמן,

ההיקף,

ההתהוות,

העתיד,

האמור להיות

הישות,

האין-ישות,

האני,

הלא אני,

הם לא כלום בעיני;

אבל יש דבר אחד

שהוא משהו

דבר אחד ויחיד

שהוא משהו,

ושאני מרגיש

שהוא רוצה

לצאת:

הנוכחות

של כאב

גופי;

הנוכחות

המאיימת,

שאינה מתעייפת לעולם

של גופי;

כל כמה שדוחקים בי בשאלות

וכל כמה שאני שולל את כל השאלות,

יש נקודה

שאני רואה בה את עצמי נאלץ

לומר לא,

לא

לשלילה;

ונקודה זו
מגיעה כאשר דוחקים בי,
כאשר לוחצים אותי
וסוחטים אותי
עד שיוצא ממני
מזון,
המזון שלי
והחלב שלו
ומה נותר?
שאני נחנק
ואיני יודע אם זו פעולה
אבל כה הכבירו עלי בשאלות
עד להיעדר
ועד לאינן
השאלה
לחצו עלי
עד שחנקו
בי
את הרעיון של גוף
ושאני גוף,
ואז חשתי את התועבה
והפלצתי
מרוב טירוף
ומרוב עודף
ומרוב מרד
כלפי החנק שלי.

כי לחצו עלי
עד לגופי
ועד לגוף-גופי
ואז
פוצצתי הכול
מפני שבגופי
אין נוגעים לעולם.

סיכום

ולמה שימש אותך, מר ארטו, שידור הרדיו הזה?
בעיקרון, להוקיע מספר מסוים של לכלוכים חברתיים מקובלים ומוכרים רשמית:
ראשית: הפרשה זו של הזרע הילדי הניתן בהתנדבות על ידי ילדים לשם הפריה מלאכותית
של עוברים העומדים להיוולד ואשר יראו אור יום בעוד מאה שנה או יותר.
שנית: להוקיע, אצל אותו עם אמריקאי התופס את כל שטח היבשת האינדיאנית לשעבר, את
תחיית האימפריאליזם הלוחמני של אמריקה הקדומה שגרמה לכך 410. שהעם האינדיאני
מלפני קולומבוס הושפל על ידי כל האנושות שקדמה לו.
אתה אומר כאן, מר ארטו, דברים מוזרים מאוד.
שלישית: כן, אני אומר דבר מוזר והוא, שהאינדיאנים לפני קולומבוס היו, בניגוד לכל
מה שאפשר היה לחשוב, עם מתורבת באופן מוזר ושהם הכירו צורת תרבות
המבוססת על העיקרון הבלעדי של האכזריות.
והאם אתה יודע מה זאת בדיוק אכזריות?
רביעית: לא ממש, אני לא באמת יודע.
אכזריות משמע לעקור מן השורש, באמצעות דם ועד שדם יזרום, את אלוהים, את המקריות
הבהמית של החייתיות האנושית הלא מודעת, בכל מקום שאפשר למצוא אותה.
האדם, כאשר אין עוצרים בעדו, הוא חיה ארוטית,
יש בו מעין רטט נאצל,
סוג של דחף
היוצר בעלי-חיים רבים לאין מספר שהם הצורה שעמים עתיקים על פני האדמה ייחסו
כולם לאלוהים.

זה יצר את מה שאנו מכנים רוח.

אבל רוח זו, שמקורה באינדיאנים של אמריקה, יוצאת היום שוב לאור כמעט בכל מקום במסווה מדעי שכל שהוא עושה הוא להוקיע את השתלטנות המחליאה, המזהמת, של המדינה המואשמת בפשע, אבל בפשע המפיץ מחלות

מפני ש, צחקו כאוות נפשכם,

מה שקראו לו מיקרובים

זה אלוהים,

והיודעים אתם עם מה האמריקאים והרוסים יוצרים את האטומים שלהם?

הם יוצרים אותם עם המיקרובים של אלוהים.

הכיצד?ו.

אלוהים,

ועם אלוהים,

אבריו.

"אתה הוזה, מר ארטו.

אתה מטורף."

אני לא הוזה.

אני לא מטורף.

אני אומר לכם שהמציאו מחדש את המיקרובים כדי לכפות רעיון חדש של אלוהים.

הם מצאו אמצעי חדש להבליט את אלוהים ולתפוש אותו בשעת מעשה

בהרסנותו המיקרובית.

משמע למסמר אותו בלב

במקום שבני האדם אוהבים אותו יותר מכול,

בצורה של מיניות חולנית,

במראית קודרת זו של אכזריות מחליאה שהוא לובש

בשעות שבהן הוא מוצא לנכון לצַפֵּד ולשגע את האנושות,

כמו האנושות עכשיו.

הוא משתמש ברוח הטוהר של תודעה שנתרה תמה כתודעתי שלי כדי לחנוק אותה בכל

המראיות הכוזבות שהוא מפיץ במרחבי העולם וכך ארטו המומו יכול להיראות הוזה.

”למה אתה מתכוון, מר ארטו?”

אני מתכוון לומר שמצאתי את הדרך לגמור אחת ולתמיד עם הקוף הזה וכי אם איש אינו מאמין עוד באלוהים, הכול מאמינים יותר ויותר באדם.

ואת האדם צריך עכשיו להחליט לסרס.

”הכיצד?”

הכיצד

מאיזה צד שלא ניגשים אליך, אתה משוגע, אבל משוגע לחלוטין.

בשימנו אותו פעם נוספת, אבל פעם אחרונה, על שולחן הניתוח שלאחר המוות כדי לעצב לו מחדש את האנטומיה שלו.

אני אומר, כדי לעצב לו מחדש את האנטומיה,

האדם חולה מפני שהוא בנוי רע.

יש להחליט להניחו עירום כדי לגרד ממנו את החיידק הזה,

המעקצץ אותו עד מוות.

אלוהים,

ועם אלוהים

איבריו.

כי כיבלו אותי אם תרצו,

אבל אין דבר בלתי מועיל יותר מאיבר.

כאשר תעצבו לו גוף ללא אברים, אזי תשחררו אותו מכל התגובות האוטומטיות שלו ותשיבו לו את חירותו האמיתית.

אזי תלמדוהו מחדש לרקוד במהופך,

כמו בלהט נשפי רקודים קהילתיים

ואחור זה יהיה מקומו וצדו האמיתי.

